

Už je to tak, budu dospělá

Jsem z toho paf. Svět není takový, jak mi říkali. Když je z vás malý uzlíček, jehož hlásek vydává jen samé skřeky a pazvuky, které sotva připomínají existující slovo naší malebné češtiny... Když jste ten malý uzlíček, máte nějaká očekávání? Mají od vás očekávání ti, kteří vás tak dlouho vyhlíželi, až se vyklubete na tento svět jako malý bezbranný tvor, jenž nezná nic jiného než vůni své matky? Kdy jsme zjistili, že nic není takové, jak nám říkali?

Jsem z toho paf. Kdy jsme mohli tvrdit, že chceme být dospělí? Je to kouzlo hororové ironie. Kde jsou ta léta, kdy naše plány jakožto astronautů, zpěvaček, popelářů a princezen mířily do nebes vesmírnou rychlostí? A kdy jsme o ně přišli? Vzal nám je snad vliv dnešních dní? Udělal to svět sám, nebo se někdo přičinil? Představte si, jak si hrajete na písku v mateřské škole a máte všechno, co v tu chvíli potřebujete. Nic vám nechybí a ani maličkým náznakem nepřemýšlíte nad tím, co by bylo kdyby. Váš úsměv je tak blažený, není tu žádné dnes ani zítra, co nás tak svazuje v konvenčním světě. Kde je ten stres, úzkost a strach z budoucnosti? Není divu, že ti malí skřítki na pískovištích chtějí být dospělí. Proč jim nikdo neřekne, jaké to doopravdy bude?

Jsem z toho paf, lidé nejsou tak dobří, jak mi říkali. Proč vás nikdo nevaruje před nečestnými, falešnými a lháři? Teď nemyslím zloděje, vrahy ani toho zákeřného pána z pojišťovny, co vám potřebuje vnutit tu nejméně výhodnou nabídku. Myslím ty, již se k vám přiblíží tak těsně, že jim srdce otevíráte jakoby nevědomky. Sdílíte s nimi radosti a úspěchy i všechny nemoci vašeho srdce. Jsou vám těmi nejbližšími, poradci i terapeuti, a vy na chvíli shodíte všechnu tíhu světa z vašich ještě stále stoprocentně nevyvinutých beder. Na malinký moment doufáte, že vám třeba nelhali, že to nakonec nebude tak hrozné a svět se na vás bude smát alespoň jednou tím upřímným úsměvem. Ale. Je tu ale. Lhali vám – zase. Blízky zrazuje a drtí, drtí vás na neviditelné kusy a všichni vám v poločase vašeho rozpadu říkají – seber se, jsi ještě mladá, takových podobných ještě přijde... Jak se ale slepit? Pomalu skládáte ty porcelánové kousky vašeho srdce tak usilovně, až přijde další rána. Bum a prásk, další část se tříští, dopadá na tvrdou zem, nemá padák ani záchranné lano. Žádný zabezpečovací systém jsem nestihla nainstalovat. Další návštěvník vaší galerie, která jim umožnila vstoupit do stálé a zároveň skryté expozice. Další vandal, který po sobě nechává nepořádek, co by ani Popelka nenapravila.

Jsem z toho paf. Kde je ta Popelka, o které mi vyprávěli? Kde jsou pohádky s dobrým koncem? Nikdo nám neřekl, že některé věci už se nespraví, že je to permanentní. Pohádky nemají vždy dobrý konec. Jak to, že ty dětské knihy lhaly svými neukojenými slovy? Lhaly a dospělí nevarovali. Jak jsme ty nesprávné návštěvníky měli poznat? Jakou jsme měli zvolit ochranu? Jak jsme mohli tušit, že dobré věci většinou dobře nekončí? Chci tu Popelku, protože se cítím zrazena. Zradila mě, sprostě a bez výčitek. Proč ji princ zachránil? Není to fér a nikdy nebude, mně záchrana nepřišla a princ zranil víc než zákeřná sedmihlavá saň.

Jsem z toho labuť. Ležím na pláži, oči držím pevně sevřené, víčka se nechtějí rozdělit jako přátelství, které je ještě v pořádku. Nechci vidět ty vlny. Šumí, šplouchají, naráží na krystalově ostrou hladinu. Teď je slyšíte také, že? Nechci je vidět a víte proč? Připomínají mi konec. Poslední zastávku všeho. Asi jako když metro dojede do depa Hostivař. Hned vám to vysvětlím. Vlna putuje po širém oceánu určitou dobu, pluje a pluje, nabaluje na sebe další spřátelené vody, které se jí nějakým nedopatřením – zcela omylem – připletly

do cesty. Její intenzita se zvyšuje, vlna stoupá do výšek, o nichž v počátcích svého vzniku nemohla ani snít. Jakmile je u svého vrcholu, co udělá? Ano, rozbije se, roztříští se, a to je právě ten okamžik, kteří všichni tak rádi pozorujeme na letních prázdninách v exotických destinacích. Víte ale, co to znamená? Vlna zanikla, rozbila se, zpřetrhala veškeré usilovné snahy, které vypadaly na začátku tak slibně. Jak bych vám to řekla? Takových vln máme každý ve svém senci nespočet. Opravdu. Stejně jako se nám nedaří spočítat hvězdy na noční obloze, nespočítáme ani ty vlny, jež nám proplouvají po našem srdci. Některé jsou velké, bouřlivé. Jiné tak klidné, že o nich ani nevíme. Ale jsou tam, a to je hlavní. Představují totiž naše city a emoce s nimi spojené, ty, jež v sobě tak usilovně nosíme. Já ale nechci, aby se tříštily. Copak nevidíte, jak se kvůli nim oceán bouří? Co když nastane hurikán? Je to srdce schopné unést stejně jako oceán? Jak máme vědět, jaký scénář očekávat, když nám to nikdo neřekl, nezahrál předpremiéru? Jak bouři uklidnit, když je venku stále větrno? Některé vlny jsem chtěla pozorovat napořád. Odešly, bez varování.

Jsem z toho paf, maminko, proč se tak bojím zítřku? Proč mám takový respekt z toho, co bude za deset let? Jak to, že neumím žít tady a teď? Proč se tak bojím toho, že zklamou? Lidé klamou pořád a říkáte, že je to normální a zcela běžné – vy dospělí. Já mám být také dospělá, ale stejně mi klamstva přijdou jako sprostá a nechutná zrada. Znamená to, že jsem ještě nedospěla? V tom případě vás klamu, právě i teď vás všechny dospělé klamu. Těžce se dýchá, když zavřu oči a vidím ty propasti, které bude pro moji další existenci nutné překonat. Co když ale už teď ležím v hlubokém zákopu, ze kterého se dostanu jen s opravdu grandiózní námahou? Nechci tě zklamat, maminko.

Sice jsem z toho paf, nicméně věřím, že to půjde. Že budu mít sílu. Budu se odtud hrabat, nehty plné hlíny, kapsy špinavé prachem, ale půjde to.

I když se ale svět zdá býti tak hrozným, nemějme mu to za zlé. Musí ty slabší vyplašit, protože jinak by jím proplouval každý. Neměli bychom tendence být lepším člověkem, kdyby nebylo co překonávat. Jsou chvíle, kdy proklínáme každý náš další krok, ale ruku na srdce, štěstí, ten krásný pocit, nezažíváme zas tak zřídka.

Jsou chvíle, kdy jsme šťastni, vidíte? Musíme se jich držet, když jsme na dně. Nesnažit se je honit, ty šťastné momenty, jež byly. Musíme být schopni jim vytvářet vhodné podmínky k životu, asi jako té rozkošné květinice, co pěstují na svém okenním parapetu.

I přes to všechno se má mysl ještě stále vratce držít v oblacích. Mé touhy a sny mi svět neulehčuje, ale už přeci vím, že k tomu nemá důvod. To já je musím pochytnat. Všechny do jednoho. Polapit a udržet ve své těsné blízkosti.

A to je ono, přátelé. To, co jsem se zatím naučila ze svého nedospělého života. Sice jsem z toho paf, ale už nejspíš vím, jak se léčit. I když mě nikdo, ani sám svět, nevaroval.

V. kategorie, Simona Bělinová, Vysoké Mýto, 17 let, Gymnázium Vysoké Mýto, 3 .B

Souhlasím s případnou publikací.

Mgr. Alena Šalounová